

BÜYÜDÜKÇE Mİ KAYBEDİYORUZ?

Elif TUNÇ

Manevi olarak boşlukta hissettiğim, kendime çizdiğim yolun giderek anlamsızlaştığı bir dönemde Aydın'a, ilk İLKİYAR projeme gittim. Otobüsle yolculuğumuz sırasında sadece köy okullarındaki çocukların hayatına bir ışık tutmak için gittiğimi düşünüyordum. Aslında onların beni iyileştireceğini, hayatıma bir anlam katacaklarını bilmiyordum.

İki hafta boyunca tanıştığım ve bazısıyla birebir olarak kısa da olsa sohbet edebilme fırsatı bulduğum her çocuk, her öğretmen, hatta herkes bana bir şeyler öğretti: Yaptığım ikinci edebiyat etkinliği sonrasında otobüse biner binmez sığağı sığağına ve heyecanla etkinlikte yazılan yazıları okumaya başladım. İçlerinden bir tanesi sanki kafamdakilerden haberdar ve direkt olarak bana yazılmış gibiydi. Gülbin'in yazdıkları beni gerçekten çok etkiledi. Pozitif bakış açımı yeniden kazanmamı sağladı.

İnsan duygu ve düşüncebrini kaybetğinde
karanlık gibi olur. İste o zaman bütün
duygular kaybedilir. Ne pes etmiş gibi bir
durum yersinir. ? Sıca duygu kaybı
kato değilmi. Bence kateden hisler yet dur
karanlık gibi. İai simsiyah ve baş. İste
umutsuzluğu kapılmamalı ve elinden gelen
yapılmalıdır. Eğer pes edersen cıslı kaybeden
sen olursun ve hiç bi zaman kazanamazsın.
ilkyar
Onun pes etmemeli ümidimizi yitirmemeliyiz.

Geleceğe dair inançlarımı ve umutlarımı neden yitirmemem gerektiğini hatırladım. Bir nevi beni kendime getirdi diyebilirim.

Sekizinci sınıf öğrencisi olan Gülbin'in yazısında umutsuzluğa kapılmamak gerektiğini gördüm, dokuzuncu sınıftaki Cemal'den yaşı kaç olursa olsun her çocuğun sadece biraz ilgiye ve elinden tutulması gerektiğine ihtiyacı olduğunu gördüm. Eğer bir çocuğa kendisinin önemli ve değerli olduğunu hissettirebilirsek o çocuğun hayatında bir şeyleri başaracağına daha çok inanacağını, daha özgüvenli olacağını düşünüyorum. Ben de elimden geldiğince onları özel hissettirmeye çalıştım.

Gittiğimiz okullarda dış etkinlikler esnasında hemen futbola koşuyor, etrafta gördüğüm kız çocuklarını da birlikte oynamak için çağırıyordum. Açıkçası futbolda pek de iyi olduğum söylenemez. Ancak buradaki amacımız da zaten iyi oynamak değildi. Toplum tarafından küçük yaşta bizlere empoze edilen “Kızlar futbol oynayamaz.” veya “Kötü oynuyorsan oynama.” gibi algıları yıkmak istedim kendi çapımda. Ayrıca top peşinde koşarken attığım her adımdan inanılmaz keyif aldım. Projede çocukluğumla yeniden buluştum sanki.

YİBO'lardan birinde yaşadığım çok güzel bir olaydan bahsetmek istiyorum: Futbol oynadığımız sırada Sedat isminde bir çocuk daha oyuna katılmak istedi. Arkadaşları önce bana Sedat'ın özel bir çocuk olduğunu söylediler ve sonra oynamasını sağladılar. Çocuklar, hatalı bir hamle yapıldığında yapan kişiye kızıyorlardı ama Sedat yaptığında ona hiç kızmıyorlar, oyuna devam ediyorlardı. Altıncı sınıftaki çocukların bu olgunluk seviyesi ve kendilerinden biraz farklı olan özel arkadaşlarını olduğu gibi kabul etmiş olmalarını ve onu dışlamayıp sahip çıkmalarını görmek beni çok mutlu etti.

Çocuk kalbi ne güzel, özellikle de köy çocuklarınıninki...
İçinde hiç nefret yok, ikiyüzlülük yok, saf, tertemiz...

“Büyüdükçe mi kaybediyor bu yanını insan?” diye düşündüm iki hafta boyunca. Keşke herkes çocuklar gibi masum kalsa hep, kötü duygular hiç uğramasa kalbimize, çocukluğumuzda olduğu gibi sevgi ve neşeyle dolu olsak, değişmesek...

Öncesinde bir hafta olarak planladığım bu yolculuğu, işlerimi ayarlayıp iki haftaya uzattım, iyi ki de uzattım. Hem özverili gönüllü ekibimi hem de gidilecek diğer okulları bırakıp gidemezdim. Başka başka okullara gitmek ve her çocukla tek tek ilgilenmek istedim. Öğrencilerin yüzlerindeki o mutluluk ifadesini gördükçe ve etkinliklerde yazdıkları yazıları okudukça yaptığımız şeyin onlar için ne büyük bir anlam ifade ettiğini çok daha iyi anladım.

Çok kısa süre bir arada olmamıza rağmen ayrılırken birden fazla kere sarıldığımız ve her seferinde yeniden ağlaştığımız Esra'yı asla unutmayacağım. Küçük yaşta ailesinin evinden ayrılan YİBO'lu bir kız çocuğuydu Esra. Bana, ablasına benzediğimi söylemişti ve muhtemelen de beni kendi ablasının yerine koymuştu, keza ben de onu kız kardeşim olarak gördüm. Ayrılırken bu kadar zor geleceğini tahmin edememiştim.

Hepsini çok özleyeceğim ve hepsinin çok iyi yerlere gelmelerini temenni ediyorum.

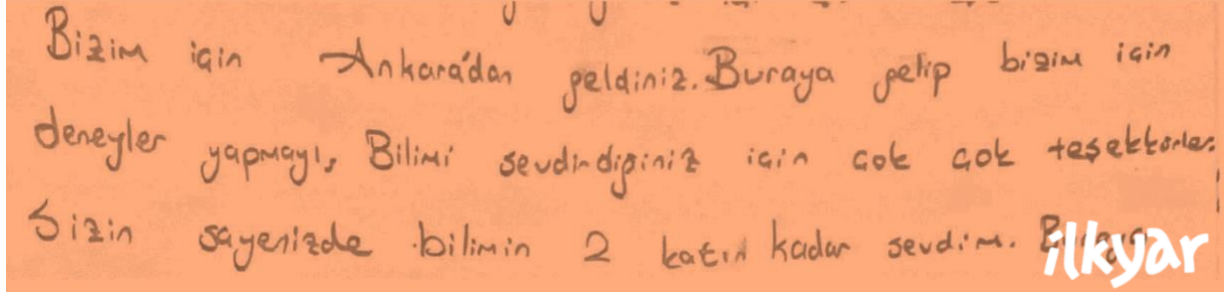
Böylesine büyük ve kıymetli bir deneyim edindikten sonra İLKİYAR ile yaptığımız şeyi hayatımın amaçlarından birisi olarak benimsemiş bulunmaktayım.

Şimdiden diğer projeleri düşünüp heyecanlanıyorum.

İlk projesinin sonuna gelmiş olan bir gönüllü olarak,

İLKYAR çocukların hayatına dokunurken
aynı zamanda gönüllülerinkine de dokunuyor diyebilirim.

Son olarak Denizli'den Sevgi'nin yazısındaki bir kısmı paylaşmak isterim.
Bir kişinin bile içindeki bilim ateşini harladığımızı görmek bana iyi ki gitmişim dedirtti:

Bizim için Ankara'dan geldiniz. Buraya gelip bizim için
deneyler yapmayı, Bilimi sevdiğinizi için çok çok teşekkürler.
Sizin sayenizde bilimin 2 katı kadar sevdim. **ilkyar**

Elif TUNÇ
Kimya 4